

Sygn. akt II CNP 50/09

POSTANOWIENIE

Dnia 12 sierpnia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 12 sierpnia 2009 r.,

skargi Z.L.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w K.

z dnia 19 kwietnia 2007 r., sygn. akt [...]

wydanego w sprawie z powództwa Z.L.

przeciwko J.M.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2007 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację Z.L. od wyroku Sądu Rejonowego w B. z dnia 17 stycznia 2007 r. oddalającego powództwo w sprawie przeciwko J.M. o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powód zarzucał naruszenie prawa materialnego – art. 574 k.s.h. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że odpowiedzialność współników nie następuje w terminie określonym w tym przepisie, w sytuacji wydania prawomocnego orzeczenia zasądzającego należność od współnika. Wskazał, że przez wydanie zaskarżonego orzeczenia została mu wyrządzona szkoda. Dodał, że orzeczenie nie podlega wzruszeniu w drodze innych środków prawnych, brak bowiem ustawowej podstawy do złożenia skargi o wznowienie postępowania, a nadto wyrok ten nie podlega zaskarżeniu skargą kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: 1) oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części, 2) przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, 3) wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, 4) uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, 5) wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto – gdy skargę wniesiono stosując art. 424¹ § 2 – że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi, 6) wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.) polega na przedstawieniu wyodrębnionego wyводу przekonującego, że szkoda została wyrządzona oraz określającego czas jej powstania, postać i związek przyczynowy

z wydaniem orzeczenia niezgodnego z prawem (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141, z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, niepubl., z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, niepubl., z dnia 22 listopada 2005 r., I CNP 19/05, niepubl.). Przesłanka uprawdopodobnienia szkody, przewidziana w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., zostaje spełniona, jeżeli skarżący powoła w skardze nie tylko wszystkie znane mu fakty, które wskazują na związek między zaskarżonym orzeczeniem a doznanymi wskutek jego wydania stratami lub utraconymi korzyściami, ale ponadto powoła dowody lub co najmniej ich surogaty, które uczynią twierdzenie o wyrządzeniu szkody wiarygodnym (tak m.in. postanowienie SN z dnia 23 marca 2006 r., IV CNP 23/06, *Biul. SN 2006, nr 6, s. 8*, postanowienie SN z dnia 25 lipca 2006 r., III CNP 40/06). Skarżący tego obowiązku nie spełnił, nie można też mówić o uprawdopodobnieniu wyrządzenia szkody, która dopiero może nastąpić. Z uzasadnienia skargi wynika, że szkoda polega na tym, że wierzyciel nie został pozbawiony możliwości wyegzekwowania od skarżącego zasądzzonego świadczenia. Szkoda zatem jeszcze nie powstała, a możliwość jej wystąpienia nie jest przesłanką stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Niezależnie od powyższego trzeba zwrócić uwagę, że w niemal identycznej sprawie ze skargi tego samego skarżącego Sąd Najwyższy zajmował się już kwestią wykładni art. 574 k.s.h., nie podzielając jego twierdzeń o rażąco wadliwej wykładni tego przepisu.

Ponadto skarga nie spełnia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Wykazanie w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.) polega na ujawnieniu i przedstawieniu tej okoliczności w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości oraz na dowiedzeniu jej istnienia i przekonywającym uzasadnieniu. Niezbędne jest przedstawienie analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie – w odniesieniu do zaskarżonego orzeczenia – jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. (por. postanowienie SN z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006/7-8/140, postanowienie SN z dnia 28 lutego 2006 r.,

I CNP 12/06, nie publ.). W konsekwencji wymaganie przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. nie jest spełnione, jeżeli jak to jest w niniejszej skardze, powód ogranicza się do stwierdzenia, że wyrok nie podlega wzruszeniu w drodze innych środków prawnych, brak bowiem ustawowej podstawy do złożenia skargi o wznowienie postępowania, a nadto wyrok ten nie podlega zaskarżeniu skargą kasacyjną.

Zgodnie z art. 424⁸ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy odrzuca na posiedzeniu niejawnym m.in. skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.